

Sygn. akt VIII Kop 129/14

POSTANOWIENIE

Dnia 09 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Turek

Protokolant: Anna Kopec

przy udziale Prokuratora: Stanisław Wieśniakowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 09 września 2014 roku

sprawy M. G.,

z wniosku Ministerstwa Sprawiedliwości,

w przedmiocie dopuszczalności przekazania orzeczenia do wykonania za granicą,

na podstawie art. 610 § 1, 2 kpk, art. 611 § 3 kpk, art. 3 ust. 1 Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonej w Strasburgu z dnia 21 marca 1983 roku (Dz.U.1995.51.279).

postanawia:

1. stwierdzić prawną dopuszczalność przekazania do wykonania w Republice Bułgarii prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 czerwca 2014 r. o sygn. akt VIII K 75/14, którym wymierzono skazanemu M. G. urodzonemu w dniu (...) w Bułgarii, synowi T.i B. z domu Z., karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk, zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. O., Kancelaria Adwokacka ul. (...) lok. (...), (...)-(...) W., kwotę 600 (sześciuset) złotych plus VAT, tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
3. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 lutego 2012 r. sygn. akt VIII K 153/11 (zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 października 2012 r. sygn. akt II AKa 245/12), M. G. został skazany na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 sierpnia 2013 r. sygn. akt VIII K 349/12 (zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 07 kwietnia 2014 r. sygn. akt II AKa 15/14), M. G. został skazany na karę 6 lat pozbawienia wolności.

W dniu 4 czerwca 2014 r. Minister Sprawiedliwości, na podstawie art. 610 § 2 kpk i art. 611 § 3 kpk, zwrócił się do tut. Sądu z wnioskiem o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przekazania do wykonania w Republice Bułgarii kary 6 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. G., prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 sierpnia 2013 r. o sygn. akt VIII K 349/12, (zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 07 kwietnia 2014 r. sygn. akt II AKa 15/14).

W dniu 27 czerwca 2014 r. w tut. Sądzie w stosunku do M. G. zapadł wyrok łączny, którym objęto ww. skazania i wymierzono skazanemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten stał się prawomocny z dniem 05 lipca 2014 r.

W dniu 07 lipca 2014 r. skazany M. G. zwrócił się do tut. Sądu z wnioskiem o przekazanie do wykonania w Republice Bułgarii, kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego z dnia 27 czerwca 2014 r. (sygn. akt VIII K 75/14).

Obecny na posiedzeniu w dniu 05 sierpnia 2014 r. M. G. również oświadczył, że wyraża zgodę na przekazanie do wykonania w Republice Bułgarii kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 czerwca 2014 r. (sygn. akt VIII K 75/14).

Pismem z dnia 20 sierpnia 2014 r. Ministerstwo Sprawiedliwości uzupełniło wniosek z dnia 04 czerwca 2014r., zwracając się do tut. Sądu o uwzględnienie w powyższym postępowaniu wyroku łącznego wydanego w stosunku do skazanego M. G., przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 27 czerwca 2014 r. (sygn. akt VIII K 75/14), którym wymierzono skazanemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.

Sąd zważył, co następuje:

Rolą Sądu w postępowaniu o przekazaniu do wykonania kary jest ocena prawnej dopuszczalności dokonania przedmiotowego przekazania. Podstawę przekazania w niniejszej sprawie stanowią przepisy Konwencji o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 roku, której Polska jest sygnatariuszem (przesłanki przejścia wykonania orzeczenia zostały uregulowane w art. 3), a także przepisy kodeksu postępowania karnego.

Art. 611b § 2 kpk wskazuje negatywne przesłanki przekazania kary do wykonania w państwie obcym, zaistnienie choćby jednej czyni przekazanie niedopuszczalnym. Natomiast art. 3 Konwencji w ust. 1 ustanawia bezwzględne przesłanki o charakterze pozytywnym, których spełnienie jest warunkiem orzeczenia o prawnej dopuszczalności przekazania.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia żadnych prawnych przeszkód przekazania kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 czerwca 2014 r. o sygnaturze akt VIII K 75/14, do wykonania w Republice Bułgarii.

Skazany M. G. jest obywatelem Republiki Bułgarii i wyraził zgodę na przekazanie natomiast czyny, za które został skazany są karalne według prawa karnego Republiki Bułgarii (przestępstwa przeciwko ochronie informacji, przestępstwa przeciwko obrotowi pieniędzmi papierami wartościowymi, przestępstwa przeciwko porządkowi publicznemu, przestępstwa przeciwko mieniu). Ponadto, nie nastąpiło przedawnienie wykonania kary.

Orzeczenie jest prawomocne, a do odbycia pozostało więcej niż 6 miesięcy kary pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie występują okoliczności uniemożliwiające przekazanie orzeczenia do wykonania za granicę określone w art. 611b § 2 pkt 1 do 4 kpk.

W tym stanie rzeczy, Sąd uznał przekazanie wyżej wymienionego orzeczenia do wykonania za granicę za dopuszczalne.

O kosztach za obronę skazanego wykonywaną z urzędu, która nie została opłacona w całości ani w części, orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.). Podstawą zaś naliczenia wysokości wynagrodzenia były § 2 ust. 3 oraz § 14 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

Z powyższych względów, Sąd orzekł jak na wstępie.

Kop 129/14 M. G.

1. Przepisy stanowiące podstawę prawną skazania w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 lutego 2012 r. sygn. akt VIII K 153/11, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 października 2012 r. sygn. akt II AKa 245/12 :

Art. 13 § 1 k.k.

§ 1 Odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Art. 267 § 1 k.k.

§ 1. Kto bez uprawnienia uzyskuje dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej, otwierając zamknięte pismo, podłączając się do sieci telekomunikacyjnej lub przełamując albo omijając elektroniczne, magnetyczne, informatyczne lub inne szczególne jej zabezpieczenie,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 310 § 4 k.k.

§ 1. Kto podrabia albo przerabia polski albo obcy pieniądź, inny środek płatniczy albo dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce lub z pieniędzy, innego środka płatniczego albo z takiego dokumentu usuwa oznakę umorzenia,

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności.

§ 2. Kto pieniądź, inny środek płatniczy lub dokument określony w § 1 puszcza w obieg albo go w takim celu przyjmuje, przechowuje, przewozi, przenosi, przesyła albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 3. W wypadku mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

§ 4. Kto czyni przygotowania do popełnienia przestępstwa określonego w § 1 lub 2,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Art. 11 § 2 k.k.

§ 1. Ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo.

§ 2. Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

§ 3. W wypadku określonym w § 2 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Art. 65 k.k.

§ 1. Przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2, stosuje się także do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa

uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa oraz wobec sprawcy przestępstwa o charakterze terrorystycznym.

§ 2. Do sprawcy przestępstwa z art. 258 mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 64 § 2, z wyjątkiem przewidzianego w tym przepisie zaostrzenia kary.

Art. 258 § 1 k.k.

§ 1. Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Art. 85 k.k.

Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Art. 86 § 1 k.k.

§ 1. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności.

Art. 63 § 1 k.k.

§ 1. Na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm dziennym stawkom grzywny.

Art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.)

Art. 2. 1. Skazany w pierwszej instancji obowiązany jest uiścić opłatę w razie skazania na karę pozbawienia wolności:

- 1) do 3 miesięcy - 60 zł,
- 2) do 6 miesięcy - 120 zł,
- 3) do 1 roku - 180 zł,
- 4) do 2 lat - 300 zł,
- 5) do 5 lat - 400 zł,
- 6) do 15 lat albo 25 lat - 600 zł.

2. Przepisy stanowiące podstawę prawną skazania w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 sierpnia 2013 r. sygn. akt VIII K 349/12, zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 kwietnia 2014 r. sygn. akt. AKa 15/14 :

Art. 310 § 1 k.k.

§ 1. Kto podrabia albo przerabia polski albo obcy pieniądź, inny środek płatniczy albo dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce lub z pieniędzy, innego środka płatniczego albo z takiego dokumentu usuwa oznakę umorzenia,

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności.

Art. 310 § 2 k.k.

§ 1. Kto podrabia albo przerabia polski albo obcy pieniądź, inny środek płatniczy albo dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce lub z pieniędzy, innego środka płatniczego albo z takiego dokumentu usuwa oznakę umorzenia,

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności.

§ 2. Kto pieniądź, inny środek płatniczy lub dokument określony w § 1 puszcza w obieg albo go w takim celu przyjmuje, przechowuje, przewozi, przenosi, przesyła albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 3. W wypadku mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

§ 4. Kto czyni przygotowania do popełnienia przestępstwa określonego w § 1 lub 2,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Art. 278 § 1 k.k.

§ 1. Kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Art. 11 § 2 k.k.

§ 1. Ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo.

§ 2. Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

§ 3. W wypadku określonym w § 2 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Art. 13 § 1 k.k.

§ 1. Odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Art. 12 k.k.

Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.

Art. 65 § 1 k.k.

§ 1. Przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2, stosuje się także do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa oraz wobec sprawcy przestępstwa o charakterze terrorystycznym.

Art. 46 § 1 k.k.

§ 1. W razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o przedawnieniu roszczenia oraz możliwości zasądzenia renty nie stosuje się.

Art. 63 § 1 k.k.

§ 1. Na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm dziennym stawkom grzywny.

Art. 624 § 1 k.p.k.

§ 1. Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

3. Przepisy stanowiące podstawę prawną skazania wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego z dnia 27 czerwca 2014 roku (sygn. akt VIII K 75/14) – wyrok prawomocny z dniem 05 lipca 2014 r.

Art. 85 k.k.

Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Art. 86 § 1 k.k.

§ 1. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności.

Art. 569 § 1 k.p.k.

§ 1. Jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji.

Art. 577 k.p.k.

W wyroku łącznym należy oznaczyć w miarę potrzeby datę, od której należy liczyć początek odbywania kary orzeczonej wyrokiem łącznym, oraz wymienić okresy zaliczone na poczet kary łącznej.

Art. 624 § 1 k.p.k.

§ 1. Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

INFORMACJA DOTYCZĄCA AKTUALNEGO STANU WYKONANIA KARY POZBAWIENIA WOLNOŚCI

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny uprzejmie informuje, że w stosunku do skazanego M. G. wymiar orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 27 czerwca 2014 roku (sygn. akt VIII K 75/14) kary łącznej pozbawienia wolności wynosi 6 lat.

Na poczet powyższej kary 6 lat pozbawienia wolności, Sąd w wyroku zaliczył okresy tymczasowego aresztowania, tj. od dnia 07 listopada 2009 roku do dnia 07 maja 2013 roku oraz od dnia 07 maja 2013 roku do dnia 27 czerwca 2014 roku.

Okres odbywania kary jest obliczany od dnia 07 listopada 2009 roku.

Na dzień sporządzenia niniejszej informacji - to jest na dzień 23 października 2014 roku - skazany odbył karę w wymiarze 4 lat i 11 miesięcy i 16 dni pozbawienia wolności.

Okres odbywania kary od dnia 7 listopada 2009 r. do dnia 7 listopada 2015 r.